

A nagy Magyar szőm

Ünnepi kiadás

Szép magyarság

A Magyar Országgyűlés 1991-es határozata értelmében március 15. az 1848-49-es forradalom és szabadságharc kezdetének, a modern parlamentális Magyarország megszületésének napja és a Magyar Köztársaság nemzeti ünnepe. (4. oldal)

Magyarságom

Egyik nagyanyám azért magyar lehetett, ha az ő nevének hihetek. Akárhonnét származtak is ide a jó ősök, végül magyarnak mondták magukat, s azokká is váltak. Talán, ami most idegen, egyszer vérünkkel válik az is. (8. oldal)

Emlékek kavalkádja

„Különlegeseink vagyunk, MAGYAROK!” - újra és újra átfut rajtunk a gondolat, miközben megkoszorúzzuk az emléksírokat. Március 15-én nem kell ott lenni a tanításokon, minden magyar gyerek megjelenhet (sőt, kötelező megjelennie, biztosan azért, hogy hozzáadjunk ahhoz, hogy szabad ott lennünk) az ünnepelés helyszínein, a templomban, a parkban, a temetőben, majd a kultúrházban. (5. oldal)

Békejel

A világon szinte mindenhol - közel 50 városban - a mi képünket, a Hősök tereén alkotott jelet használják a március 17-n rendezett Békejel megmozdulásra invitáló plakátokon! E jel magyar szervezői történelmet írtak, írnak. (13. oldal)

Itt vagyunk mi is!

A világ hajlamos megfeledkezni arról, hogy mit is köszönhet ennek a mára megtépzott és apró, ám egykoron népeket rettegésben tartó nagyhatalomnak, nekünk, magyaroknak. (6. oldal)

Kiállítás

Március 15-én készült képeket teszünk közzé. Címet nem adtunk nekik, hogy a sors fíntorát mindenki maga fedezhesse fel. (17. oldal)

A cégek pályázási lehetőségeinek felmérése,
a pályázati anyagok előkészítése.
Segítségnyújtás az önállóan pályázó
cégeknek, a pályázat beadásának bármely
szakaszában.

INGYENES TANÁCSADÓ NAP:

Szerda 10-20 óra

Erzsébetvárosi Közösségi Ház

VII. Wesselényi u. 17. II. em. 202.

Tanácsadó vonal szerdánként: 413-3557

Email: info@palyazatiro.hu

“Magyarország számára a 2007-2013. közötti időszakban közel
8 000 milliárd forint Uniós és hazai fejlesztési forrás válik elérhetővé.
19. század vége óta nem látott fejlesztések indulhatnak meg hazánkban.”

www.palyazatiro.hu

Tartalom

Szép magyarság	4
Emlékek kavalkádja	5
Itt vagyunk mi is!	6
Híd Terabithia földjére	7
Magyarságom	8
Fogy a magyar	9
-kARisT- Mikor fáj a valóság	10
2007. 03. 15. jegyzetek	11
Képgaléria	12
Békejel	13
Magyar vitézség	13
Forradalmárok divatja	14
Társadalmi célú "plakát" az Interneten	15
Mars és Idus	16

"Zitának elég volt kebleit fedetlen mutatni, hogy a férfiak újra keményen harcoljanak érte."

Magyar blog

Eugene Delacroix, A szabadság vezeti a népet, 1830, Párizs Louvre

Kedves Olvasó!

A magyar egy bonyolol... bonyolult nyelv. Talán nyelvünk kacskaringóihoz hozzájárult a sokféle náció, akik idetelepvedve, keveredve formálták kultúránkat. Ennek a nyelvnek köszönhetjük gondolkodásunkat, ami méltán híres világszerte.

S talán a vendégszeretetünk az, ami megteremti a feltételeit annak, hogy népünk folyton képes legyen megújulni, és ezáltal nagyszerű dolgokat alkotni.

Most biztosan sokan legyintenek: Mikor alkotottunk utoljára nagyszerűt?!

Ebben a számunkban megpróbáljuk bemutatni.

Hiszen sokban hozzájárul(t)unk a világ arcának alakulásához a jelenben és a múltban is.

Rólunk szól ez a szám.

Írunk az Ünnepről és az „Ünnepről” is.

S röviden feszegetjük a kérdést: vajon fogy-e a magyar?

Melankolikus örömnép, amolyan magyar módra.

Nem várom, hogy e szám elolvasása után, mosolyogva köszönünk majd nemzetünk tagjainak az utcán, vagy hogy tisztelni kezdjük egymást, függetlenül az ideológiáktól. Erre még nagyon sokat kell várnunk. A történelem vihara megcibált minket. Valahol, valamikor elvesztettük az irányítást sorsunk felett. Megijedtünk, s hol ide, hol oda kaptunk, hátha megment minket valaki... de ezzel csak egyre több szenvedést és kárt okoztunk magunknak. Azonban ha sikerül túl lépünk nemzeti bánatunkon - a Föld szív csakrája országunkban található, így az érzelmek erősen járnak át minket – újra tudni fogjuk, bölcs és eszes nép vagyunk.

S ez tett minket mindig is naggyá.

Gondolkodtató kikapcsolódást Mindenkinek!

Sablik Henrik

főszerkesztő

Bárkinek bármilyen jogát megsértettük, kérem, értesítsen minket, hogy korigálhassuk hibánkat!

Nyomtasd ki, és vidd magaddal!

Szép magyarság

Újra eljött március 15., nemzeti ünnepünk. Mint minden évben, idén is tisztelgünk hőseink előtt, kivonulunk a közterekre és meghallgatjuk a szavalókat, a beszédeket. De valójában csak ennyiről szólna ez a nap?

E jeles dátum mesélni tud, mi meghallgatjuk, de vajon át is érezzük fontosságát? Ha megfigyeljük, mi történik március idusán? A nép kokárdát tűz, jobb esetben elindul és végigállja a helyi ünnepélyeket. A tömegből, talán az idősek azok, akik a legjobban megértik és értékelik ezeket a műsorokat. Ha a nagymamám elnézem, ő mindig várja a televízió közvetítéseit. Ők tudják, mert rendelkeznek hasonló élményekkel. De a fiatalok? Nem kell elítélni azért őket, mert még nincsenek tisztában a lényegével. Eljön az idő, amikor felfogják.

Hogy mit? Azt, hogy mit jelent a szabadság. Aki egész életében szabad volt, nem tudja értékelni ezt a ma már természetes jelenséget. Pedig azért, hogy ez ma ennyire kézenfekvő legyen, annak idején valakiknek meg kellett küzdeni érte. Hőseink ők. Nagyságuk kiemelkedik a magyar történelemből. Nevük éltetése leginkább ezen a napon esedékes, pedig akár mindennap megtehetnénk.

A magyar népnek mindenért meg kellett küzdenie. Amink lett az évek során, mind magunk szereztük. Nem egy esemény volt, amikor talpra kellett állnunk. Hogy előreszaladjak: ha még „csak” a világháborúk utáni helyzetet említem, már az is nagyon becsülendő. Csoda-e, ha ez a nagyszerű nép rendelkezett annyi bátorsággal, hogy maga harcolja ki saját szabadságát? A honfoglalás és államalapítás óta, 1848-49 a magyarok legnagyobb tette volt. A forradalmat indító március 15. jelkép lett: a kivívott szabadság megőrzésének és az elveszett szabadság visszaszerzésének szimbóluma. A legfontosabb ezen a napon, hogy ezt a szimbólumot mindenki felfedezze az ünnepségeken, az elszavalt „Nemzeti dal”-ban, a felolvasott „Tizenkét pont”-ban. Hogy ezek a fantasztikus emberek, akik a lehető legtöbbet tették az országunkért, ne csak nagyjaink legyenek, hanem valóban hősök.

Mindenki emlékezzen vissza a tanultakra, hallottakra, amelyekről az eseményről szólnak és tisztelegjen a mai magyar nép előtt is, akkor is, ha talán nem tökéletes a helyzet az országban. Egy napra tegyük félre az ellenségeskedést, a másik emberre ujjal mutogatást. Hisz egy nemzet vagyunk, egy célért dolgozunk, egyek a határvonalak, amelyek között élünk. Lássá meg mindenki, hogy egy csodálatos nép vagyunk. Tehetőséges, okos, találékony embereké e haza, akikért érdemes volt a szabadságot és egyenlőséget kiharcolni. A márciusi ifjak és társaik, a nagy alakok a múltból, tudták, hogy megéri küzdeni e honért. Akkor mi miért nem tudjuk? Emeljük fel a fejünket és előre tekintünk, ne a sebeinket nyalogassuk. Ezek a jeles napok felhívják a figyelmet magyarságunkra, jövőnkre, a jobbért történő törekvésekre. Becsüljük meg és éltesük!

Március 15. eszméjét a magyar történelemben a különböző politikai erők sokszor próbálták meghamisítani és aktuálpolitikai célokból kizavarnálni, mi több, kisajátítani. De akadtak ellenpéldák is. Ilyen volt az 1956-os forradalom, amikor október 23-án a szabadságot és függetlenséget követelő fiatalok, a tömegek március 15. ideáját, a márciusi ifjak követeléseinek jórészét ismételték meg. A Magyar Országgyűlés 1991-es határozata értelmében március 15. az 1848-49-es forradalom és szabadságharc kezdetének, a modern parlamentális Magyarország megszületésének napja és a Magyar Köztársaság nemzeti ünnepe.

Szalóki Zsófia

A Magyar Himnusz

Kölcsey Ferenc verse, amely egyben Magyarország nemzeti himnusza. Kölcsey műve előtt a katolikus magyarság néphimnusza, a Boldogasszony Anyánk és az Ah, hol vagy magyarok tündöklő csillaga kezdetű ének, míg a református magyarságé a 90. Zsoltár (Tebenned bízunk, elejétől fogva) volt. Népszerű volt – a hatóságok által többször betiltott – az ún. Rákóczi-nóta is. Ez utóbbit Berlioz és Liszt Ferenc is megzenésítette.

A költemény címe egyúttal a műfajt is megjelöli. A vers keretét adó első és utolsó versszak megfelel a műfaji elvárásnak: imát, fohászt tartalmaz. A keret által közrefogott versszakok a múltat és jelent állítják szembe egymással. A 2–3. versszak a múlt dicső pillanatait emeli ki: a honfoglalást, a gazdasági virágzást és Mátyás király győzelmeit. A következő versszakok a múlt szenvedéseiről szólnak: a mongolok, törökök támadásairól, a belső széthúzásokról, a testvérharcokról. A 6–7. versszakban a múlt képei összemosódnak a jellel. A képek erejét az ellentétek fokozzák. A vers végén a bűnök felsorolása után ismét elhangzik a fohász, és a költő Isten oltalmát és áldását kéri a magyar népre. A himnusz zenéjét Erkel Ferenc (1810–1893) zeneszerző és karmester szerezte 1844-ben, amikor a nemzeti dal zenéjére kiírt pályázatot megnyerte. A Himnuszt a budapesti Nemzeti Színház mutatta be 1844-ben, azonban csak 1903-ban lett az ország törvényileg elfogadott himnusza.

Az „épülő szocializmus” idején Rákosi Mátyás pártfőtitkár megbízta Illyés Gyulát és Kodály Zoltánt egy másik, „szocialista” himnusz szerzésével, amely szerinte a címerhez hasonlóan, változtatásra szorult. Kodály Zoltán megjegyzése erre annyi volt: „Minek új? Jó nekünk a régi himnusz.” Ezzel az új himnusz témája lekerült a napirendről.

2006. május 7-én avatták fel Budakeszin a Himnusz szobrát. V. Majzik Mária kilenc méter hosszú, négy és fél méter magas alkotása egy kör sugarai mentén jeleníti meg a vers sorait, melynek közepén egy kétméteres, többmázsás, bronzból készült Isten-alak látható. A szobor hét ívből álló szerkezetében hétszer három bronzhang szólaltatja meg az ünnepeken Erkel Ferenc művét.

Rövidtávú memória

1823. január 22.:

Kölcsey megírja a Hymnus, a magyar nép zivataros századaiból című költeményét, a szatmárcsekei magányában.

1844. február 29.:

Bartay Endre, a Nemzeti Színház igazgatója pályázatot hirdet a Hymnus megzenésítésére.

1844. május előtt:

Erkel Ferenc benyújtja pályaművét.

1844. június 15.: *A bizottság elbírálja a 13 benyújtott pályaművet.*

Emlékek kavalkádja

„Talpra magyar, hí a haza, itt az idő, most vagy soha...” - fent lobog a nemzeti zászló, pókhálószerű érzés a arcunkon s büszkeség a szívekben! Látom újra a vegyes kórust, ahogy ott állunk a színpadon minden március 15-én, s tele torokból énekeljük a „magyarság dalait”. Természetesen mindezt csak a 90-es évek elején s azután, mert senki nem mert volna kiállni '89 előtt magyar dalokat énekelni, román földön.

S látom, ahogy állunk a kisváros közepén, a parkban emelkedő emlékszobor előtt, majd a temetőben, a hősök sírjánál, melyet óriási agg fenyők őriznek, akárcsak a katonák a feljebbvalóikat. Susog a szél, s végigsimít cserkésznyakkendőkön, megsimogatja az arcunkat.

„Különlegesek vagyunk, MAGYAROK!” - újra és újra átfut rajtunk a gondolat, miközben megkoszorúzzuk az emléksírokat.

Március 15-én nem kell ott lenni a tanításokon, minden magyar gyerek megjelenhet (sőt, kötelező megjelennie, biztosan azért, hogy hozzászokjunk ahhoz, hogy szabad ott lennünk) az ünneplés helyszínén, a templomban, a parkban, a temetőben, majd a kultúrházban.

S ahogy teltek múltak az évek, mind szebb és szebb lett ez az ünneplés. Kezdetben pár vers, szózat, s pár dal, természetesen Kossuth Lajosról, majd következő évben már vidáman rúgtuk a port, és fergeteges tapsot kaptunk az első magyar néptáncért. Pörgő szoknyák, feszes kis mellényke, örvénylő színekavalkád s dobbanó lábak, éneklő hangok, mert ugye, magunk énekelte népdalok ritmusára táncoltunk. Csillogó szemek, kipirult arcok, s mi fent állunk a színpadon, megzenésített Petőfi-sorokat énekelve, miközben lenről büszkén mosolyognak ránk és vörösre tapsolják tenyerüket a „magyarok”.

Emlékszem, hogy a székely himnusz éneklésekor (mert ugye az sem maradhatott ki a sorból) a „maroknyi székely” szavaknál, gondolatban megállapítottam, hogy mi is csak maroknyian vagyunk, akik itt most ünnepelek, de mégis milyen jó itt lenni.

A cserkészszoborból kinőttem, bár még mindig annak vallom magam, s sajnos már néptáncot sem táncolok piros arccal a színpadon. De egyvalami megmaradt abból az időből: magyar vagyok, s büszke is magyar mivoltomra. Ünnepelni nem úgy fogok, mint régen otthon, szülővárosomban, nem fogok „talpra magyart” énekelni, sem szavalni a síremlék előtt. Nem megyek ki egyik helyszínre sem, ahol megemlékezéseket tartanak, mert veszélyesnek érzem. Nem akarok szavalókat, vagy szónokolókat megzavaró bekiáltásokat hallgatni, nem akarok verekedésbe keveredni, nem akarok politikai kicsengésű gyűléseken megjelenni. Csak egyszerűen ünnepelni, talán otthon vagy kint a természetben, pár percnyi tisztelettel és emlékezéssel adózva nemzeti hőseinknek, a „márciusi ifjaknak”, akik mertek kiállni a nép érdekeiért. Gondolatban eléneklek majd a rég tanult dalokat, a Szózatot, a Himnuszt, s közben fohászok magamban: „Isten, áldd meg a magyart!”

Solya

www.mentropia.hu

Itt vagyunk mi is!

Itt vagyunk, ugye, a Kárpát-medencében mi, magyarok. Jelenleg igen jelentéktelen szerepet töltünk be Európában, de nem volt ez mindig így. Sőt. Ha belegondolunk, igen sokat köszönhet nekünk Európa vagy akár a világ. Most nem hazánk történelmi jelentőségéről ejtenék szót (ha belegondolunk, kicsit tovább is kergethette volna két ősrünk azt a bizonyos csodaszarvast – mert így mindenki oda-vissza, rajtunk keresztül randalírozott a történelem során) hanem az egészen egyszerű, ám nagyszerű találmányokról. A magyarság sok mindennel ismertette meg ugyanis a világot, amiket a mai napig használ az emberiség. Az alábbi, főleg használati eszközök nem személyekhez, hanem az összmagyarsághoz fűződnek.

Kezdeném talán az egyik legalapvetőbb „hazai termékkel”, a gombbal. A magyarok megjelenéséig ismeretlen volt Európában, ezért ha honfoglalás kori sírban gombot találnak, minden kétséget kizáróan tudják, hogy magyar sírról van szó. Gondoljunk csak bele, le-

het, hogy a magyarok nélkül Napóleon is egészen más pozitívumot kellett volna felvegyen portréjához? Mondjuk, beletúrhatott volna a hajába, vagy amolyan Al Bundy-s hanyagsággal nadrágjába csúsztathatta volna a kezét. De ha már a nadrágnál tartunk; a fehérnemű, valamint az ing használata Európában szintén a magyarok érdeme. De állítólag szintén magyar találmány a szappan is; és ugyan nem bizonyítottan, de a szót a magyarból vették át a többi nyelvek (soap, Seife, savon, jabon, stb.) Tehát mondhatni, a higiéniahoz is hozzájárultunk a magunk módján.

Az étkezési kultúra is sokat köszönhet a magyar nép leleményességének, a kovással kelesztett és dagasztott kenyér ugyanis szintén hazánkból terjedt el; vagyis lehet, hogy nélkülünk a franciák híres baguette-je is inkább egy száraz, kemény maceszre hasonlítana. A tarhonya szintén hazánkból indult világszerte, ahogy a magyar katonák is tették (ez persze jól hangzik, de történelmünket tekintve persze főleg túlzás), amikor hadba indulván bőrcsakóba rejtették, majd hússal együtt felfőzték. Sokan katonai sikereket is tulajdonítanak az egyszerű és könnyen elkészíthető éteknek.

Nem kis leleményességről tanuskodik az acélrugó, ami feltehetőleg szintén a magyar nép nevéhez, illetve pontosabban Kocs községhez fűződik. Történelmi források szerint acélrugós járművet a 15. században készítettek először a Komárom megyei Kocs községében, azóta ezzel szerelik a lovaskocsikat, hintókat, vasúti-, személy- és teherkocsikat. Nyelvtudósok szerint innen származik a magyar kocsi elnevezés, amit más nyelvek is átvettek: Kutsche (német), coach (angol), coche (francia és spanyol) stb.

A világ hajlamos megfeledkezni arról, hogy mit is köszönhet ennek a mára megtépázott és apró, ám egykoron népeket rettegésben tartó nagyhatalomnak, nekünk, magyaroknak. Kicsit szomorú, hogy a néhol azt sem tudják, hol is van hazánk. Bár ha azt vesszük, hogy a „nagy hazafias” Amerikában a népesség zöme azzal sincs tisztában, hogy igazából Európából származnak - vagy persze akárhonnan máshonnan a világból, Afrika, Ázsia stb. -, akkor ez egészen elhanyagolható sérelem.

Ámann Richárd

KOMMERSZŰNNEP I.

BC@K@

Híd Terabithia földjére

Interjú a rendezővel

Tóth András

Van otthon tévéje, de a család csupán hetente egyszer vagy kétszer néz műsorokat. Jobban szeretik a könyveket és az olyan történeteket, amelyet nemrég rendezett a magyar származású Csupó Gábor. Magyarországra jött egy hétre, filmjének hazai bemutatójára érkezett Budapestre. Egy üdítő melletti beszélgetés részleteit olvashatjátok most.

Tóth András: A Híd Terabithia földjére az első előszereplős munkád. A 70-es évek végén írták a könyvet, hozzánk is eljutott. Miért éppen ezt a történetet dolgoztad fel?

Csupó Gábor: Azelőtt animációs alkotásokat készítettem. Sikeresek voltak. A Fecsegő Tipegők az amerikai mozikban több mint 101 millió dollárt produkált. A mostani munkám is jól teljesít. Olyan témákat érint a történet, amelyek engem is foglalkoztatnak, és érdekelték gyermekkoromban. Hogyan lehet a fantázia küszöbén élni. Elképzelni egy külön világot, ami csak a miénk, illetve azoké, akiket befogadunk és értik a nyelvünket. Aktuális téma. A mai világban, amikor a televízió, a számítástechnika ural mindent és mindenkit, fontos, hogy eredeti dolgokat csináljunk. Erre jó a fantázia, a mese, a gondolatok igazi szárnyalása.

Amikor a könyv íródott, még több lehetősége volt a gyerekeknek. Kulcsos fiatalok voltunk, lemegettünk homokvárat építeni, fára másztunk, birodalmakat létesítettünk, ma már a játszótereken sem lehet bármit csinálni, a tévé pedig elrabolja a legtöbb szabadidőnket.

Így van. A mi gyerekkorunk a könyvekről és a szaladgálásokról szólt. Ezt a világot hozza vissza a filmem, amelyet február közepén mutattunk be az Egyesült Államokban.

Megérintette a történet az amerikai gyerekeket?

Beszélgettem családokkal és szerették a fiatalok. Különösen a tévézés került szóba, és az, hogy mit lehetne helyette tenni. Van lehetőség, csak élni kell vele. A történet két főhőse barátok, akik a sulit után lépnek be egy saját birodalomba, a hídon túli világ más, mint amit megélnék. Ritkák manapság az efféle barátságok is.

Fiatalon hagyta el Magyarországot, vagyis hazádat. Miért?

1975-ben előbb Svédországba mentem, majd az Amerikai Egyesült Államokban próbáltam szerencsét, itt 1981-ben megalapítottam Arlene Klasky grafikkal a Klasky Csupo stúdiót. Itthon nem voltak akkor lehetőségek, saját vállalkozást sem indíthattam. Az álmod pedig egy saját birodalom volt. Ez valóra vált.

Rendező: Csupó Gábor

Forgatókönyv: Jeff Stockwell, David Paterson

Zeneszerző: Aaron Zigman

Operatőr: Michael Chapman

Vágó: John Gilbert

Szereplők: Josh Hutcherson, Annasophia Robb

VG-cikk a témában a világhálón:

<http://vg.hu/index.php?apps=cikk&cikk=162893>

Sajtókönyv a világhálón:

http://www.spi.hu/doc/Hid_Terabithia%20foldjere_sk.doc

Világraszóló Magyarok

Sok magyar él szerte a világban. Mindannyian azt valljuk, hogy magyarok vagyunk, de vajon tudjuk-e, hogy kultúránk és honfitársaink milyen eredményeket értek el az elmúlt években, és jelenleg miben vagyunk előkelő helyen? Vajon a nagy többség tudja-e, hogy a magyar könyvek mekkora jelentőséggel bírtak, vagy hogy a magyar hegymászók micsoda teljesítményeket értek el? Őszintén szólva, egy kicsit kételkedem ebben. Nem tudom, észrevették-e, az utóbbi hónapokban több olyan hír is jött a világból, amiben fiatal magyar designerek a főszereplők. Érdeemes megjegyezni a Mercedes formatervezőjének, Stunya Jánosnak, a Skodás Kukorelli Péternek vagy a Philips-es Herczegh Lászlónak a nevét - ők ugyanis már Európa-szerte ismert, sőt nagyra tartott tervezők.

Magyarságom

Kapok-adok

A nevem szerint magyarnak születtem, bár édesapám választotta, nagyapámé helyett. Másik nagyapám is magyarra változtatta, amit az apjától kapott.

Milyen világ az, ahol az emberek feladni kényszerültek azonosságukat? Mennyi vér és könny jelzi az utat, amit idáig megtettünk? Hányszor kellett saját húsunkba vájnunk, megetetni a griffmadarat, hogy átérjen velünk a túlsó partra?

Sokszor gondolom, iszonyat, mennyi ellentét feszül magyar és magyar között, mennyire ellenségnek látja egyik a másikat, amint kiderül, másképp látják a világot. Mennyire hiszünk abban, hogy a mi felfogásunk, a mi nézeteink az igazság látása. Elképzelhetetlen számunkra, hogy a másik emberrel egymásnak ellentmondó Valóságaink egyszerre Igazak, ugyanannak az Igazságnak különféle Arcai.

Történelmünket végigkíséri kettéosztottságunk, ám volt, hogy még többfelé szakadtunk.

Ezen töprengek, és villámként hasít belém a felismerés: hiszen ha nem így lett volna, tán már régen nem lennénk. Mindig éltünk, ahogy lehetett, tettük, amit a nálunk nagyobb erők megengedtek. Mindig voltak, akik az egyik lehetséges jövő, s voltak, akik a másik lehetséges választás pártjára álltak. S akármilyen is következett, maradtak, akik továbbvitték a nyelvet, az ősi EGY-ETEMes tudás MAGYARÁzó kulcskészletét.

Úgy tűnik, nem szeretjük jó testvér módjára egymást, mintha életünk múlna azon, hogy a saját igazságunkat győzelemre vigyük, s nem számít, a másikkal mi lesz.

Tényleg nem?

Mindenki egész nemzetben gondolkodik, az egész nemzet javára tenné, amit akkor épp legjobbnak lát. Ellenfeleit, ellenségnek – sőt a nemzet ellenségének – látja.

Feláldozhatónak.

Hús a húsból, vér a véreből, de odadobható.

Áldozatul.

Hogy az Egész megmenekedjen.

Az acsarkodó felek közül melyiknek van igaza? Legalább évtizedek telnek el, mire kiderülhet.

Most sincs másról szó - mint ezer év óta -, hogy fennmaradhat-e a nép, amely ősi nyelvét beszéli, amely annyira más, mint környezete, amelyre egyre nagyobb nyomás nehezedik, hogy idegen eszmékben higgyen, idegen módra gondolkodjék, idegen szavakkal cseréljen eszmét, idegen érzéseket érezzen, idegen értékeket dicsőítsen, idegen családformákat, idegen létalapokat fogadjon el sajátjaként.

Olyanok vagyunk, mint a combjából húst vágó királyfi a Griff hátán... Csak az számít, hogy odáig eljussunk, ahol a Griffről leszállhatunk.

Egyik nagyanyám azért magyar lehetett, ha az ő nevének hihetek. Akárhonét származtak is ide a jó ősök, végül magyarnak mondták magukat, s azokká is váltak.

Talán, ami most idegen, egyszer vérünkkel válik az is.

Bogár Zsuzsanna

Fogy a magyar?

A magyarok többségükben Közép-Európában, a Kárpát-medence területén él, magyar nyelven beszélő nép tagjai. Mai lélekszámuk kb. 15 millió, ebből kb. 10 millióan élnek a Magyar Köztársaságban, kb. 2,5 millióan a szomszédos országokban, és kb. 2,5 millióan szerte a világban. A magyarság azonban összlétszámát tekintve ma is a Kárpát-medence legnagyobb népe.

1 880-ban Magyarországon a lakosság **45 %** vallotta magát magyarnak. A századforduló utáni évtizedben ez a szám tíz százalékkal nőtt. 2006-ban Magyarország lakosságának 95%-a, Szlovákia lakosságának 10%-a, Erdély és a részek lakosságának 20%-a, Kárpátalja lakosságának 12%-a, Vajdaság lakosságának 12%-a, illetve Burgenland lakosságának 2%-a magyar, és a lakosságszámokkal súlyozva, azt kapjuk, hogy jelenleg Nagy-Magyarország területén a lakosság **45%-a** magyar.

tm

Több magyar zenésztől hallhatjuk mostanában a televízióban és a rádiókban, hogy „ő volt az első”, aki nemzetközi sikert ért el, és „talán” ő lesz az első, akinek sikerül kitérnie a nemzetközi piacra. Sokan nem is sejtik, hogy honfitársaink közül is érték el olyan nemzetközi sikereket, amelyekkel a magyar sajtó szinte egyáltalán nem foglalkozik, külföldön viszont róluk írnak a legnagyobb online zenei portálokon, és zenéjüket a világ legnagyobb lemezlovasai pörgetik. Napjaink legközkedveltebb elektronikus zenei műfaja a trance. Magyarország is büszkélkedhet néhány fiatal trance producerrel, akik kivívták azt az érdemet hazánknak, hogy a magyar szó hallatán az embereknek néhány országban a magyar trance zene jut eszébe. Például Tranzident (Váradi Balázs), és Sterbinszky közös zenéje a Gates of Mind, melyet 2001-ben készítették, 21 országban jelent meg a kislemezként, valamint közel 20 külföldi válogatáslemezre licenszelték, vagy ide sorolhatnánk Yonderboy-t is, aki sokkal hamarabb lett híres külföldön, mint hazánkban.

www.mentropia.hu

- KARIST - MIKOR FÁJ A VALÓSÁG

Dekk

Mikor télen a meleg ötven négyzetméteres panel konyhájában rá akarsz gyújtani, mérlegelned kell. Mert ha nekiindulsz a folyamatnak, akkor ki kell nyitni az ablakot, hogy ne legyen minden dohányszagú. Viszont mialatt szívsz, a konyhába nagyon hideg, szűrős levegő áramlik be, cserébe a füstért. Mire leég, lúdbőrösen állsz a trikódban, és rádöbben, hogy még fogat se mostál. Az első cigire épp langyos a kávé, így kénytelen vagy egy második cölöpre rápippantani, hogy meglegyen az összehatás, mert nélküle nincs ébredés. Rovarölőszer, dopamin, pillanatnyi boldogság az agyadban. Felébredsz. Ráeszmélsz, hogy ismét hideg van, sőt még hidegebb, és az első dekk még ott szuszog a hamutálként szolgáló májkrémes dobozban. Próbálsz elnyomni a kezeden parázsló második cigivel, de nagyon nehezen megy, megégeted a hüvelykujjadat, és a terhes füst apránként gomolyog a szűk albérteti konyhában. Kénytelen vagy a megpirult tripp szagát eltüntetni, tehát újra a nedves hideg. Aztán, hogy ne álljon ott bűdösen ez a két vég, hamar beledobod a műanyagzsákba, a sok szeméttel együtt még hamarjában leviszed. Három emeletet csattogsz a kínai papucsodban, aztán beledobod az egészet a fémkukába. Viszlát.

Felfelé indulva bácsik, nénik jönnek szembe, érezni lehet a tekintetükben és az avított levegőben azt a bizonyos generációs szakadékot. Nekik a szovjetek meg a hobbitelek a Velencei tónál. Aztán bevásárlás, aztán visszacsoszogás a dohos élettérbe halálíg.

Nekem meg ez a k... globalizáció. Nincs hobbitelek, csak grammok vannak, ami mögé elbújok, vagy bele egy életre. Ezért nem kellett volna fellőni a Lajkát, Armstrongot, Tyereskovát.

Nos, kedves pajtások, tűnjetek el! Menjetelek üdülni Szocsiba! Tanuljatok még a piaccgazdaságról! Egészségesen fogyasszatok!

Mert meglássátok, jönnek ide is a gurkák, akkor a legutolsó is felmegy a Sínai-hegyre, hogy előbb elolvassa azt a pár mondatot.

Toldi Miklós

KAKUKKTOJÁS

BO@KA

Édes barátaim, szomorú hírem van. Népünk teljesen fantáziátlan lett. Már csak ünnepnapon vagyunk képesek „spontán” szerveződésre. Ráadásul csak sötétben, eltakart arccal. Barátaim! Forradalom van! A szabadságért küzdőtök! Ezért büszkén kell meghalni még a kínpadon is! Barátaim! Sötétben, eltakart arccal?! Barátaim...
 Vagy csak a történelmet szeretnétek újra játszani? Hiszen még emberetek is van, akit a börtönből szabadítanak.
 Barátaim, se gyáván, se játékból ne cselekedjete a nevemben!
 sh 2007. március 15.

Kedves B. György úr, nem tudom, hogy ki Ön. A mai napi zavargások alkalmával hallottam először nevét, ezért rákerestem az Interneten. Szinte elsőként dobta ki március 9-ei felhívó levelét, melyben harcba szólít szinte mindenkit. Igaz, hogy a „FEGYVERBE, huj, huj, hajrá! Induljon a tavaszi hadjárat...” mondata kissé viccesen hatott, úgy éreztem néhány részen, mint ha csak hozzám szólna, hiszen én is változást szeretnék. De nem az Ön eszközeivel. Azt írja levelében, hogy aki ma nem megy ki, mert nem akar változást, hitvány ember. Egy szót sem ejt azokról, akik a változáson dolgoznak, de nem mennek vérért kiáltva az utcára. Létezik olyan ember, aki hisz és tesz azért, hogy a változás bekövetkezzen öldöklés nélkül. Lássuk be, levele felszólítás egy mélysárlásra. Szeretné dühét kitölteni embereken, szeretne koncolást, talán még felnégyelést is látni. Én nem szeretnék.
 Az Ön harcba szólító levele, csak utólagosan jutott el hozzám.
 S most itt visszatérek levelém elejére, tulajdonképpen kicsoda Ön?
 sh 2007. március 15.

A New York Times tanulmányozta az Árpád-sávós zászlót, és megállapították, úgy lehetne hatástalanítani, ha lyukat vágnánk a közepébe, ahogy az 56'-os zászlónknak is (forrás: TV2). A NYTimes talán a legújabb zászló-feng shui alapján jelentette ezt ki, de az is lehet, hogy nem sikerült megérteniük. Ezért javaslom nekik, hogy nyirbálják meg az USA zászlaját, kihozható belőle egy Árpád-sávós. Ez majd segít!

sh 2007. március 15.

„ECHTE UNGARISCHE“
 „ORIGINAL HUNGARIAN“

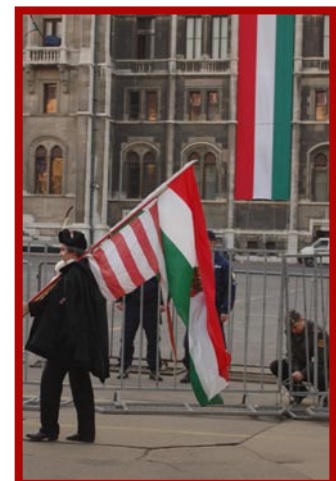
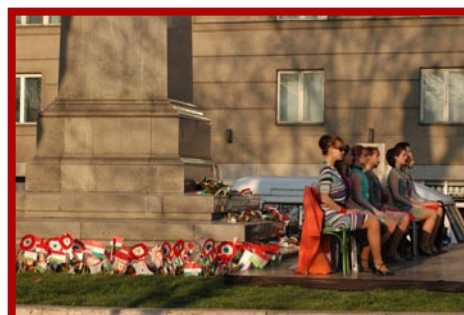
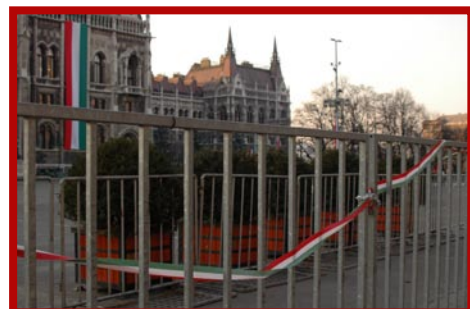
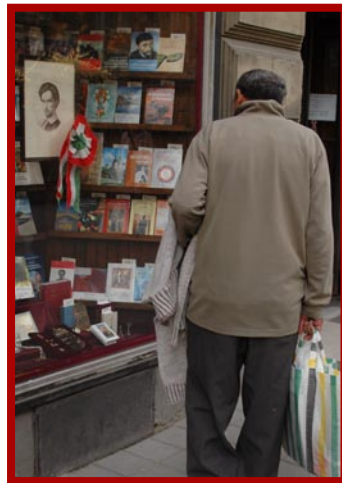

IDENTITÁS-ZAVAR

Csalah Dániel

Kiállítás

Március 15-én készült képeket teszünk közzé. Címet nem adtunk nekik,, hogy a sors fintorát mindenki maga fedezhesse fel.

Békejel

Sosem elég hangsúlyozni a béke fontosságát. Ha csak saját életünket vizsgáljuk meg, akkor is megérthetjük, hogy a béke, a nyugalom szükséges ahhoz, hogy boldog, kiegyensúlyozott és kreatív életet élhessünk. Vetítsük most ezt ki Földünkre, s tegyük fel a kérdést: hol tartana az emberiség, ha a történelme során vívott háborúk helyett valami hasznosabba fektette volna az energiáját?

A békejel-szimbólumot 1958-ban egy angol művész alkotta meg az atomfegyverek kutatása elleni tiltakozásul. A jelkép az N (Nuclear = Nukleáris) és a D (Disarmament = Lefegyverzés) betűk szemafor-zászlójelzéséből származik. A világon 2004-ig sokféle szerveződés próbálta a jelet megeleveníteni, mégis úgy tűnik, ismét mi, magyarok voltunk a legötletesebbek. A Békejel a Békedemonstrációkból (fáklyás meditációk) alakult ki három fiatal aktivista (Várady Tibor, Csillag Gábor, Anna Monteiro) által. Egy este arról beszélgettek a Hősök tere hangulatos fényében, milyen szabályos alakzatot lehetne formálni ott.

2004-ben először, az iraki háború elleni tiltakozásul 1500 ember jelent meg a téren, 750-en fáklyával a kezükben. Ennek a Békejelnek képe bejárta a hazai és nemzetközi sajtót is, a CNN és BBC weblapjától Izlandon és Dél-Amerikán keresztül számos országban került az újságok címlapjára. 2005-ben már 1800-an, 2006-ban pedig 3500-an álltak égő fáklyával a Békejelben.

Az idén, 2007-ben világmegmozdulássá vált ez az akció. Március 17-én több országban – és még több városban – fognak az emberek e nagyszerű jellel összeállni, hogy fáklyás jelenlétükkel kifejezzék béke iránti vágyukat, s igényüket a nukleáris és egyéb fegyverek leépítésére!

Gondoljunk csak bele, a katonai kiadások 10 százaléka elegendő lenne ahhoz, hogy elkezdődjön a világméretű éhínség felszámolása.

A világon szinte mindenhol, közel 50 városban – köztük Bécsben, Rómában, Amszterdamban, Berlinben, New Yorkban, Párizsban, Athénban, Moszkvában, Zürichben, Bogotában, Prágában - a mi képünket, a Hősök terén alkotott jelet használják a megmozdulásra invitáló plakátokon!

E jel magyar szervezői történelmet írtak, írnak.

Gyere el 2007. március 17-én 17 órától a Hősök terére, vagy valamelyik másik magyarországi helyszínre!

Legyel részese te is folyamatnak!

Állj ki a Békéért, a jövőért, hogy unokáid is büszkék lehessenek Rád!

Több infó: <http://bekejel.net/>

Magyar virtus: oxigénpalack nélkül 8850 méteren

Az AHICO Everest Expedíció március 29-én veszi kezdetét. Ekkor indul május 20-ig tartó útjára Klein Dávid és Várkonyi László, hogy meghódítsa a Mount Everest csúcsát, Földünk legmagasabb pontját, oxigénpalack nélkül.

Hegymászóink várhatóan április 2-án vagy 3-án lépik majd át a tibeti határt, hogy április 8. körül elérjék az 5300 méteren levő Alaptábort. A csúcstámadásra május elején kerül majd sor.

Klein Dávid eddig öt 8000 méter feletti csúcs megmászásában vett részt, hat különböző expedíció keretében, mint expedícióvezető vagy logisztikai vezető, valamint egy nyolcezer méter feletti csúcsot nemzetközi expedíció meghívott tagjaként mászott meg. Öt alkalommal rossz idő vagy fagszerűlés miatt visszafordult, a Gasherbrum II (8035 m) és a Cho Oyu (8201 m) csúcsokat azonban megmásztta. A Mount Everesten 2006 tavaszán 8450 méterig jutott, amikor az erős szél és a mély hó miatt a visszafordulás mellett döntött.

Várkonyi László a magyar expedíciós hegymászás egyik legeredményesebb és legrutinosabb résztvevője, az oxigénpalack nélküli hegymászás magyar magassági rekordere (2002 tavasz, Everest, nepáli normál útvonal, 8750 m). Eddig két nyolcezer méter feletti csúcsot mászott meg, 1987-ben a Shisha Pangmát (8014 m) és 1990-ben a Cho Oyu-t (8201 m). Az Everest megmászásával eddig ötször próbálkozott.

Az expedíció célja, hogy a csapat oxigénpalack és magashegyi teherhordók nélkül jusson fel bolygónk legmagasabb csúcsára.

Az esemény nyomom követhető a www.expeditions.hu címen.

Forradalmárok divatja

Nézd a ruhámat, megmondom, ki van rajta!

A falon egy arc. Kegyetlen elszántság tükröződik szemében. A hős forradalmár fekete kontúrja rajzolódik ki a vörös háttérből. E jelenség megtapasztalható a kocsmáktól kezdve, a puccos kávézókon át, az elit szórakozóhelyekig. Kuba-feliratok, sapkák, pólók. Mára már beszerezhető áruk. Elképzelttem, ha "Che" Guevara szelleme útra kelne a bolíviai erdők mélyéről és látná, hogy a nagy hasú szivaros imperialisták megfertőzték az erős keleti blokkot, iszonyú düh fogná el. Utolsó erejéből merítve, még így szellem mi-voltában is, hatalmas sorozatot nyitna az emberekre. Összetörne, hogy egy iskolapadba kellett, hogy visszafojtsa iszonyú fájdalmát, amint két sorozat altesten találja, majd egy szív táji lövés ad neki kegyelmet. Petőfi Sándor meg irigykedik. Mert neki is megjárna a póló meg a kép. Igaz, neki csak bajsza volt.

Toldi Miklós

Eredményes évet zárt azonban a Magyar Nemzeti Galéria nemzetközi tekintetben is. Számos tárlat létrehozásában vett részt az intézmény, biztosítva egyrészt a műveket, másrészt a szakmai, tudományos háttérrel. A nagy jelentőséggel bíró kiállítások alkalmat nyitnak arra, hogy külföldön is közelebbről megismerjék a magyar képzőművészet egyedülálló kincseit, és ezeken keresztül az országot és történelmünket.

Szabó Ottó

hirdetés

Stúdió
Jánvá

FŰTÉSTECHNIA - USZODATEHNIKA - KERTÉPÍTÉS
Kiváló termékek, szolgáltatások ingyenes szaktanáccsal

Oldalunkon fontos információkat talál ahhoz, hogy miként fogjon hozzá tervei megvalósításához. Témaköreink területén a legkiválóbb termékeket kínáljuk, melyek nagy része web áruházunkban online is megvásárolható. A tervezéstől akár a teljes kivitelezésig számíthat szaktudásunkra, sokéves tapasztalatainkra.

www.jstudio.hu

Társadalmi célú „plakát” az Interneten

Budapest oszlopai, óriás plakátjai és buszmegálló city-light-jai mind tele vannak az állampolgárok 1%-os adójáért harcoló reklámokkal, melyek főként a félelem, a szolidaritás és a büntudat érzésének felkeltésére irányulnak. Olyan eszközöket használhatnak, amiket a profitorientált cégek nem engedélyez a reklámszabályozás. A kampány mégis eredménytelennek mondható, hiszen Magyarország dolgozó lakosságának igen kis hányada él az adományozás lehetőségével. Az 1%-ért hirdető civil szervezetek csak koncon marakodnak. Ezért inkább a digitális média forradalmának küszöbén a köztéri hirdetésnél egy lényegesen jobban célozható, hatásosabb reklámhordozót vizsgáltam, az Internetet.

Nem is gondolná az ember, hogy a kibertér szabadvilágában mennyire nehéz társadalmi célú hirdetéssel találkozni. Az 1%-os adó felajánlás kampánya, mely nem csupán a civil szervezetek érdekét szolgálja, hanem rajtuk keresztül az állampolgárok érdekeit is, jó alkalom arra, hogy megvizsgáljuk az Internet médiumán milyen akciókat indítottak a civilek.

Sajnos elemzésem nem lesz hosszú, hiszen összesen egy darab olyan hirdetés sikerült találnom, amely egy kicsit több mint egy szöveg megjelenítése:

E három információ váltja egymást hullámzó, lüketető, eltűnő és előtűnő animációkkal.

A hirdetés csak a hirdető szervezet saját honlapján található meg.

(Ez jellemző az összes 1%-os témában hirdető szervezet hirdetéseire is.)

A hirdetés felépítése

A banner grafikai stílusa a fiatalokat célozza, hiszen ki más szimpatizálhatna egy szomorú, vörös szemű vámpírral, akit Józsinak hívnak. A plakát főszereplője egy 21 éves, egyetemi hallgató, aki - mint oly sokan manapság - a médiában szeretne dolgozni.

A banner a figyelem megragadásához három eszközt használ:

1. „A médiában szeretnék elhelyezkedni.” mondat hatásos kiemelését.
2. A vörös színt, mellyel a szomorú szemet teszik feltűnővé.
3. A folyamatosan pulzáló feliratokat.

A hatást a figyelem felkeltése után lehetne kiváltani. Ehhez a kép alsó egyharmadában ciklikusan váltakozó szlogent és informáló szövegek tartalmát is meg kell vizsgálnunk.

A „Segíts, hogy segíthessünk” szlogen elcsépelet, és több szervezetnél is megjelenik. Ilyen a Vöröskereszt, a Pánik Kulturális Egyesült, de az egyik nagy párt ifjúsági tagozatának a honlapján is találkozhatunk ezzel a mondattal, hiszen ezt szinte minden társadalmi akciónál elsűtik.

A jól ismert szlogen folytatása „Józsi álmai megvalósításában!”. Ennél üresebb, sablonosabb mondatot rég olvastam hirdetésben. Az alkotók célja az lehetett, hogy ebben az általános képben – a bánkódó tekintetű Józsiiban - minden médiába vágyó fiatal magára ismerhessen, s ezáltal a diákmunkában megkeresett pénzének adójából juttasson 1%-ot a szervezetüknek.

A társadalmi célú hirdetések búbanatos, lelkiismeretet piszkáló hangja itt is megjelenik, holott a médiában pörgős, erős egyéniségű, „jég hátán is megélő” személyiségek tudnak csak megmaradni.

A hirdetés alapján a szervezet nem beazonosítható, szürke, így nem képes kompenzálni a reklám kevés megjelenéséből adódó hátrányát. Hatás – a bosszankodáson kívül – nincs.

Magát az 1%-os adó felajánlási lehetőségét, szervezetektől független módon 2-3 honlapon találtam meg, nem feltűnően elhelyezett bannereken. E képre való kattintás után tömény, szöveges formában informálják a bátor látogatót a teendőiről.

Ezen kívül a nonprofit.hu honlapon eldugva egy nagyon unalmas flash játék is található az 1%-os felajánlások népszerűsítése érdekében.

A civil társadalomnak sokat kell még fejlődnie a hirdetések terén, hiszen köztéri megjelenéseikben főként negatív érzelmi manipulációt használnak, egyenlőségjelet tesznek a felelősségvállalás és a teher közé. Az Internet kreatív lehetőséget pedig egyáltalán nem, vagy ügyetlenül módon aknázzák ki.

Sajnos szinte mindenki megfélemez az arról, hogy a felelősségvállalás lehetőség a változtatásra. Lehetőség, hogy jobb irányba kormányozzuk az életünket.

Mars és Idus

Emlékszem...

Emlékszem, amikor gyerek voltam, még egészen kicsike, két és fél esztendő, de már tudtam firkálni. És - igaz, Anyák Napjára - rajzoltam egy emberkét, amint tart egy virágot. Azt a címet adtam a képnek, hogy Ünnepe... Szüleim gyakorta mesélték nekem, én nem emlékezhettem rá. Csak a rajz volt ismerős... Engem ábrázolt, amint anyukámnak virágot nyújtok. Furcsa, mert alaptól önző gyerekként éltem világom, mégis anyukámat már akkor, tudat alatt szerettem... És innen csak egy lépcsőfok volt, hogy életszemléletét és -szeretetését magamévá tegyem. Akárcsak honleányosságát és a hazához fűződő pozitív érzelmeit. Nálunk minden ünnep volt. Március 15-e is.

Emlékszem, amikor kisdobosként az iskolában, a tornateremben állva vigyázba kellett állni, és amikor hozták a nemzeti lobogót, akkor középre nézni. Felemelő volt, lelket melengető a hovatarozás érzése. Ahogy lépdelt peckesen a zászlóvivő, ő, hogy irigyeltük... Akár csak egy percre is, egy pillanatra, de megállt az idő, összefonódtak a nemzeti érzelmek és elöntött minket a büszkeség. Magyar vagyok! Milyen jó magyarnak lenni! Emlékszem, verseket tanultunk, és a márciusi ifjakról hallgattuk a tanárok beszámolóit. A hátunkon végigfutott a hideg, ahogy végigéltük gondolatban a forra-

dalmat, a fellángolást és aztán a megtorlást és menekülést... Hogy Petőfi, Tánácsics és sokan mások egy nap, egy hát erejéig hittek valamiben, ami magasabb célokkal bírt, hittek a szabadságban, a nép függetlenségében, a magyarság teljes újjáéledésében.

Emlékszem, amikor teljes természetességgel és dagadó keblekkel feltűztük a kokárdát ruhánkra, kabátunkra. Bárhová, csak jól látszódjon. Muttassa, ami egész évben a szívünkben él, kiáltsa a pusztába üzenetét.

Emlékszem, amikor egyszer csak azon kaptam magam, ha

kokárdát tűzők, akaratlanul is politikai keresztútba kerülök. Dehát magyar vagyok! Miért ne tűzhetnék kokárdát? Kimentem az utcára, hajtókámon az illusztris jelvény, szívem kifejeződéseként. Alig láttam másokat kokárdában megjelenni. Kint egy csapat morózus ember jött velem szembe, kezükben árpádsávós lobogó. Mellükön a trikolor, bennük pedig a lázadás elszántsága, valami olyan ostoba célért, ami rombol és kettészakít... Megálltam, ahol senki sem figyelt, lecsatoltam a biztostűt, levettem a kokárdámat és a zsebembe csúsztattam. Szégyelltem magam. Azóta nem hordok kokárdát március idusán. A szívem nem tudja imígyen kifejezni magát, mert a magyarság büszkesége már nem ugyanazt jelenti a nyelvünkön, magyarul, amit eddig...

Emlékszem, amikor ez az ünnep még viharvert múltú nemzetünk boldog dzsemborija volt. De talán az én fiam zavargásokra, puszkaporos hangulatra fog emlékezni. A római harcos Mars istenségre, a március névadójára, aki megtettesül. Hogy nem merünk kimenni az utcára. Hogy nem élhetjük meg nemzeti identitásunkat úgy, ahogy azt kellene...

Én azért büszke vagyok, hogy magyarnak születtem. Nem véletlenül pottyantott le ide a Teremtőnk. Gondoljunk népünkre jó szívvel, hálával, szeretettel. Legyen hitünk. Ezt senki nem veheti el tőlünk.

B0°k@

1% = 0.01

Ez semmi...

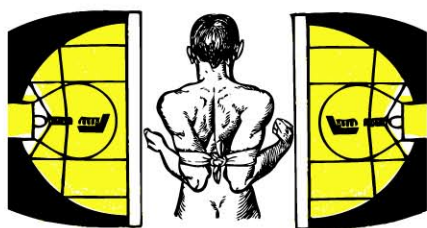

Adja a civileknek!

Tavaly az állampolgárok 40%-a ajánlotta fel adója 1%-t civileknek.

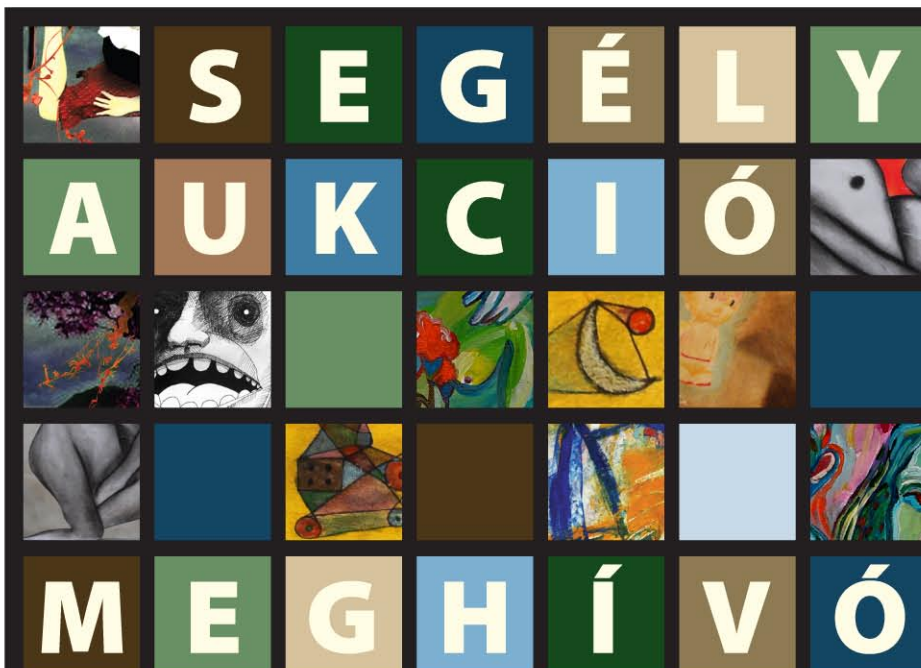
<http://www.nonprofit.hu/egyszazalek.html>

hirdetés

Kelj fel, Laci!

Jó tékonysági
Képzőművészeti
Kiállítás és Aukció
2007. március 16-31.
Műcsarnok-mélyföldszint

Horváth László (képzőművész, zenész, az MKE Intermédia Tanszék hallgatója), 2005. áprilisában gyomorszájától lefelé - minden fizikai előzmény nélkül - lebénuult. Azóta kerekesszékhöz kötött él. A Kelj fel, Laci! projekt olyan művészeti és társadalmi akciók összefoglaló elnevezése, amely Laci összejt-beültetési gyógykezeléshez szükséges költségeket próbálja előteremteni.

Kiállítás

Kortárs művészek és gyűjtők által felajánlott alkotásokból
2007. március 16-31. Műcsarnok-mélyföldszint

Kiállításnyitó: Március 16. péntek 19.00

Virtuális Megnyitó: Ef. Zámbó István
Megnyitó-performance: Szirtes János - Fe Lugossy László
Koncert: Merkur Royal Band
Vendéglátás: Gál István Borászata

Jó tékonysági Aukció

Az Inter Galéria Műkereskedés és Aukciósház lebonyolításában, Lapu Mihály galériavezető vezetésében.

Beszédet mond: Horváth László
Március 31. szombat 16.00 Műcsarnok-mélyföldszint

Telefonos licitálásra való bejelentkezés ill. vételi megbízás adása legkésőbb az árverés megkezdése előtt 1 órával:
Tóth Andrea: 06 20 209 4930

A kiállítással egy időben az árverés teljes anyaga megtalálható a www.axioart.com internetes műkereskedelmi portálon (ugyanitt vételi megbízásokat is fogadnak minden tételre) vagy elérhető a www.ndr.hu/keljfellici/aukcio címen.

Horváth László gyógykezelésének támogatására nyitott bankszámlaszám: OTP BANK 11708001-20552451
A kiállításról és Laciról a <http://keljfellici.popivan.com> oldalon tájékozódhat.

Szervezők: Püski Edit: peditt@gmail.com 06 20 956 63 58, Rutkai Bori: borirutkai@gmail.com

Támogatók: Inter Galéria Műkereskedés, Boulevard & Brezsnjev Galéria, Műcsarnok, Axioart, Milarepa Verzió Közhasznú Alapítvány, Gál István Borászata, Műcsarnok Bistro, Pesti Est

Cím: Budapest XIV., Hősök tere H-1146 Dózsa György út 37
Postacím: H-1406 Pf. 35. Telefon: +36 1 460-7000 Fax: +36 1 363-7205 E-mail: info@mucsarnok.hu

hirdetés

Impresszum

Angi **U**rsolya **U**eáta
Ámann **U**ichárd
Bogár **U**szsanna
Csalah **U**ániel
Gubis **U**ariann fotók
Kellényi **U**ata külcsíny
Orosz **U**orbert bulvár blokk
Sablik **U**enrik főszerkesztő sablikh@gmail.com
Szabó **U**orka illusztráció, korrektúra
Szabó **U**ttó
Szalóki **U**sófia
Toldi **U**iklós
Tóth **U**ndrás szerkesztő
Ulkotók

mentropia@yahoogroups.hu

www.mentropia.hu

Kézzel készült.